

ВЕСЕЛИЯТЪ МЕЧКАРЪ

Дѣдо Маринчо дърпаше синджира на мечката. Бързаше нагоре къмъ чуката на Балкана. Мечката вървѣше умърлушена. Долу, въ Тракия бѣше още топло, тука на Балкана хвана студъ.

— Хайде, Мецано! Задъ чуката е нашето село. Утре е Коледа. Децата ни чакатъ да имъ занесемъ подаръцитѣ... Цѣла торба подаръци.

— Мм! — отговори мечката.

Кучетата залаяха уплашени край близката колиба и се криеха задъ плета. Старецътъ и мечката вървѣха срещу вѣтъра. Снѣгъ прѣскаше въ очитѣ имъ.

— Хей, дѣдо Маринчо, — обади се единъ селянинъ изъ колибата, — кжде по това време? Дошле сж вълци. На чуката сж дошле много вълци!

— Хи-хи-хихи! — засмѣ се дѣдо Маринчо. — Нека дойдатъ да ни посрещнатъ. Хайде, Мецано, че децата чакатъ.

Минаха чуката. Наближиха гробищата на дѣдо Маринчовото село. Мечката изведнажъ се спрѣ.

— Хайде, Мецо! Какво се плашишъ? — извика дѣдо Маринчо и я дръпна за синджира.

Мечката не мръдна.

— Дѣдо Маринчо се изправи и се послуша... Горе, къмъ скалитѣ виеха вълци.

— Ами сега, баба Мецо!..

Мечката мълчеше. Гледаше нагоре къмъ скалитѣ. Тамъ на бѣлата могила се подаде една муцуна. Озърна се налѣво, надѣсно. И тръгна надолу. Следъ нея се подадоха още три. И тѣ тръгнаха.

— Моята е лесна, — каза дѣдо Маринчо на мечката. — Азъ съмъ вече старъ. Но за тебе мисля, горката, че си останала съ три жбѣ вече. Хубаво се дръжъ, сестро, чули! Азъ ще замина самъ при свети Петра.

— Мм! — каза мечката и притисна глава до стареца.

— И ти ли искашъ да дойдешъ съ мене на небето? Не, душичке. Ти нѣма да дойдешъ. Въ рая гадини като тебе не пускатъ, ще се раздѣлимъ, дружке!

И я галѣше по ушитѣ, по очитѣ.